

i en højere Klasse, ogsaa faar højere Pension; men jeg kunde tænke mig, at der ogsaa kunde knyttes Pensionsret til den højere Løn, som fremkommer paa den nævnte Maade.

Man har i Lovforslaget ganske vist søgt at skabe Sikkerhed for, at ingen skulde føle sig brøstholden. Der skal for det første foreligge en enstemmig Indstilling fra Menighedsraadet, og derefter skal et Menighedsmøde give sin Tilslutning med $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet. Men for det første vil det dog sikkert tidt være saadan indenfor Menighedsraadet, at det enkelte Menighedsraadsmedlem ikke vil tage Afstand, selv om han i og for sig ikke billiger Sagen, idet han siger som saa: Jeg vil ikke forhindre det, men lade det komme ud til Afstemning. Ved Afstemning skal der jo være en Fjerdedel, der stemmer imod, for at hindre Sagens Gennemførelse. Jeg har imidlertid set Eksempler paa, at en Præst kan være overordentlig højt skattet af det store Flertal i Sognet, men der kan være nogle, der ser saadan paa ham, at de ønsker inderligt, at han skal flytte jo før jo hellere. Af Hensyn til dem er det, jeg vil finde det rigtigt, at vi havde denne Bestemmelse, at man kunde gaa Frivillighedens Vej; og hvis vi valgte den Fremgangsmaade, og Præsten endvidere kunde være sikker paa ikke med Hensyn til Lønnen at blive daarligere stillet, saa kunde jeg tænke mig, at en saadan Ordning vilde være bedre end det her foreslaaede. Jeg henstiller dette til Overvejelse.

Jeg sagde før, at man i det kirkelige Udvalg havde haft Øje for det ønskelige i at finde Veje til en større Økonomi, for at ikke den stadige Stigning af Kirkeskatten skulde være alt for trykkende. Som en direkte Vej til at fremme Økonomi har det kirkelige Udvalg ment, at det vilde være hensigtsmæssigt at lægge saa stort et økonomisk Ansvar som muligt, og dermed selvfølgelig ogsaa Raadigheden over Midlerne, ud i de enkelte Sogne. Og der er, navnlig to Henseender, hvori der foretages Ændringer. Dels foreslaas der Ændringer i Reglerne for Besættelsen af Kirkebetjentstillingerne. Paa det Punkt ligger allerede i Øjeblikket det økonomiske Ansvar i Sognene, idet der skal lignedes paa det enkelte Sogn. Men ved Siden deraf har vi en Bestemmelse om Mindstelønninger, som er sat for disse Kirkebetjentstillinger, Honorarer, som maaske i mange Tilfælde kan være passende, maaske i nogle Tilfælde saa smaa, at de med Rette er forhøjet, men som maaske i mange Tilfælde — og

det forekommer mig ikke, at man kan se bort fra det — godt kunde skrives saadan ned, at der kunde spares noget. Der er det saa, at det er blevet foreslaaet af det kirkelige Udvalg, som den højtærede Minister paa dette Punkt har fulgt, at der skal gives Menighedsraadene fuldstændig Frihed til fra først indtrædende Vakance ikke blot at antage, hvem de finder egnet dertil, men ogsaa at sætte Lønningerne, som de vil, uden Hensyn til de Mindstelønninger, der er nævnt i Lovforslaget. For Resten er der den Indvending at gøre mod Lovforslagets Formulering, at mange, naar de læser § 21, hvor der staar: „Kirkebetjeningens Honorarer fastsættes af Menighedsraadet under Stadfæstelse for Landets Vedkommende af Provstiudvalget, for Købstædernes af Overtilsynet efter Erklæring fra Provstiudvalget, med lagttagelse af de i denne Lov nærmere angivne Regler, jfr. herved § 31“, og saa bagefter finder, at visse Mindstelønninger bliver nævnt helt igennem, vil faa det Indtryk, at Menighedsraadene nok har Ret til at ansætte Lønningerne, men de, som her er nævnt, skal være Mindstelønningerne. Selv om § 31 atter fastslaar den rette Sammenhæng, kan der dog let fremkomme Tvivl. Men jeg mener, at vi maa kunne simplificere Sagen ved om ikke helt at udelade Paragraffer, som omtaler de mindste Lønninger, saa dog at omforme dem til ganske enkelte Bestemmelser, der henviser til, at de nuværende Bestemmelser er gældende, indtil første Vakance indtræffer. Jeg tror, at her er et af de Punkter, hvor der kan være Mulighed for, at der kan vises Økonomi indenfor de enkelte Sogne.

Der blev indvendt overfor denne Bestemmelse, at der bliver en Vanskelighed; for det er en Selvfølge, at naar Menighedsraadet skal være frit stillet med Hensyn til, om det vil antage Læreren eller det vil antage en anden, og hvad det vil betale, saa maa Læreren ogsaa staa frit. Jeg skal ikke nægte, at der kan tænkes den Mulighed, at der enkelte Steder vil kunne blive nogen Vanskelighed, hvis de ikke fik en Lærer, som egnede sig til Hvervet og var villig til at overtage det. Jeg vil imidlertid haabe, at de Vanskeligheder let maa kunne overvindes ogsaa derved, som den højtærede Minister nævnte i sin sidste Udtalelse, at der ved Lærerkaldelsen tages Hensyn til, at der faas en Mand, som egner sig til det. Der blev fra en vis Side indenfor det kirkelige Udvalg fremført den Betragtning, at man kunde jo faa en Lærer, som ikke egnede sig til Kirkesanger paa Grund af